

Đó Là Đà Lạt Hay Sao

Đà Lạt bây giờ nóc nhà cao hơn cây thông.
Ngày xưa Đà Lạt rừng trong phố
Bây giờ phố không phải rừng!
Những con chim én rúc dưới mái nhà kêu rối rít.
Một ngày nào đó người ta bắt hết chim làm thịt
Và người ta sau đó đi Nhà Thờ, đi Chùa mong xả cái Nghiệp của mình!
Chúa đứng trước cây Thánh Giá và Chúa đã làm thịnh.
Phật đi qua sông xô cái bè cho rã...
Con người đã làm tắt cả xô ngả hết những khu rừng!
Trước mắt: Đà Lạt Thành Phố không còn thông!

Tôi về Đà Lạt ngó tôi hai dòng nước mắt.
Tôi gặp lại tôi trong tấm gương mờ.
Tôi nói với bạn tôi khách sạn này quá dơ.
Bạn tôi nói: Không! Tại anh khóc đó!
Tôi thấy tôi bé nhỏ.
Tôi quỳ dưới chân bạn tôi.
Tôi cần một Thần Tượng.
Tôi cần một tương lai tôi khôn lớn.
Tôi nhớ quá đi Đà Lạt hình như sóng gợn...
Đâu nữa những rừng thông bạt ngàn?
Tại sao tôi cứ là thằng bé lang thang
Mà không bao giờ là một Hoàng Tử Bé?

*Tôi ra hồ Xuân Hương đứng ngắm
Tôi đọc khế câu thơ của Hàn Mạc Tử:
"Hãy lặng nghe Trời giải nghĩa Yêu"
Tôi nhớ thêm Thúy Kiều: "Xưa sao phong gấm rũ là...".
Rồi tôi đi dạo qua nhiều con phố
Không có đèn xanh đỏ.*

Đó là Đà Lạt hay sao?

Trần Văn Lệ

